

Silver

VOORJAAR 2024

voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers

Silvererein

Zwemmen helpt mevrouw Boshuis verder revalideren.

**HET
NETWERK
ALS BASIS**

8

GERDA IS TOONBEELD VAN POSITIEVE GEZONDHEID **12**

TALENTVRIJWILLIGER MET DEMENTIE BLIJFT ACTIEF **16**

GEESTELIJK VERZORGER: AANWEZIG ZIJN, IS DE KERN **20**

INHOUD

3 **Voorwoord:** Op gelijke voet samenwerken

4

Mevrouw Boshuis

“Alsof ik op de boeg van de Titanic sta”

7 **Column:** Gouden jaren

8 **Interview** Netwerk als basis

12

Zorg thuis

Gerda is toonbeeld van Positieve Gezondheid

13

In beeld

Bijzondere band tussen vrijwilliger en cliënt

16

Ontmoetingscentrum

Met je talenten en je dementie actief zijn als vrijwilliger

18

Van de centrale cliëntenraad

Dit doet de cliëntenraad

20

De dag van... geestelijk verzorger

Elisabeth van Windt

22

Silvernieuws

COLOFON

Silver is het magazine van Silverein en verschijnt twee keer per jaar. Silver bevat interessante informatie en verhalen van en over Silverein voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers.

Bezoekadressen

Op onze website vindt u alle bezoekadressen van onze locaties.

Hoofdadres Silverein

Dalplein 2, 3762 BP Soest
(088) 356 00 00, info@silverein.nl,
www.silverein.nl

Cliëntenraad Silverein

clientmedezeggenschap@silverein.nl

U vindt ons ook op:

Hoofd- en eindredactie: Annemieke Bosch, Jariëke Kattenberg.

Redactie: Mark van der Geijs, Wieteke Schadenberg en Thilly Verhoeven.

Gastschrijvers: Natasja Hogendoorn en Linda ter Steeg.

Met dank aan alle geïnterviewden.

Ontwerp en realisatie:

Ontwerpgroep Lale

ServicesInFotografie.nl

Victor Schutijser

Drukker Practicum Print Management

Timon Dijkman
directeur
Silverein

Team van de Toekomst Op gelijke voet samenwerken

In een van de landelijke dagbladen las ik een artikel over dementiezorg in Japan, het meest vergrijsde land ter wereld. Het land probeert het hoofd te bieden aan de groeiende groep mensen met dementie. Niet alleen door te investeren in medisch onderzoek en behandeling, maar vooral ook door deze mensen actief te houden in de maatschappij. Wie de film 'Human forever' heeft gezien, herkent hierin wellicht de zoektocht van Teun Toebe, die de wereld rondreisde om antwoorden te vinden op de vraag hoe om te gaan met een wereldwijd toenemend aantal mensen met dementie.

Ook in Nederland groeit de aandacht voor de sociale benadering. Ik citeer cultureel antropoloog Anne-Mei The: "Mensen met dementie functioneren voor ongeveer zestig procent, maar ze worden behandeld en gelabeld alsof ze niets meer kunnen. Met de juiste sociaal empathische aanpak, zouden mensen zeker een jaar langer thuis kunnen wonen."

Het verhaal van talentvrijwilliger Marjo is hier in deze Silver een aansprekend voorbeeld van. Meerdere keren per week fietst zij naar ontmoetingscentrum Bij de Tijd om, met inbegrip van haar dementie, vrijwilligerswerk te doen. En Zorg thuis heeft samen met cliënt Gerda van alles uitgeprobeerd waardoor zij nu minder afhankelijk is van zorg.

Mevrouw Boshuis zwemt als revalidant wekelijks in Baarn, waarbij zij hulp krijgt van het zorgteam van de Heidetuin, haar zoon en een zweminstruc-

trice die zij nog kent van vroeger. Een mooi voorbeeld van gelijkwaardige samenwerking. Jan van der Hammen, regelmatig gastspreker bij Silverein, diept het thema samenwerking van de zorgdriehoek nog wat grondiger uit in 'Netwerk als basis'. De participatiesamenleving vindt ook voet aan de grond in de zorg.

De participatiesamenleving vindt ook voet aan de grond in de zorg

Om in participatie bekwaam te worden, start Silverein in mei op meerdere locaties het project Team van de Toekomst. Naasten, zorgmedewerkers en vrijwilligers zullen hier op gelijke voet samenwerken, om het leven van elke cliënt zo waardevol mogelijk te laten zijn. Daar spant ook de centrale cliëntenraad zich voor in. Zij geven in 'Dit doet de cliëntenraad' praktische voorbeelden van hun samenwerking met onze organisatie. Samen optrekken, waardoor elke bewoner of cliënt meer stabiliteit ervaart. Dat ouderen, met en zonder dementie, daar wel bij zullen varen, weten we van Japan tot in Nederland bij Silverein.

Timon

“Alsof ik op de boeg van de Titanic sta”

Zwemmen helpt mevrouw Boshuis verder revalideren

TEKST: ANNEMIEKE BOSCH | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Geconcentreerd beweegt mevrouw Boshuis op instructies van zwem-instructrice Hetty in het warme zwembadwater. Regelmatig verschijnt een glimlach op haar gezicht als ze drijvend de opwaartse druk van het water ervaart: “Dit geeft een gevoel van vrijheid alsof ik op de boeg van de Titanic sta!” Voor alle betrokkenen bij deze wekelijkse zwem-activiteit is die ontspanning een waardevol moment. Het is namelijk niet altijd feest. “Het is intensief, vermoeiend en soms doet mijn arm zoveel pijn dat we niet eens echt kunnen zwemmen”, erkent mevrouw Boshuis. Maar haar enorme inspanningen én de onvoorwaardelijke inzet van zoon Dick dienen een hoger doel: een soepeler bewegen van haar spieren.

Dick haalt z'n moeder op bij De Biltse Hof.

Een hersenbloeding zette het leven van mevrouw Boshuis op z'n kop. Maandenlang werd zij intensief behandeld, in de hoop op een zo goed mogelijk herstel van haar verstoorde spierbeweging. Totdat de behandeling van de fysiotherapeut haar niet langer zicht op vooruitgang kon bieden. De revalidatie zou worden afgerond en mevrouw Boshuis stond op de nominatie te verhuizen naar de Heide-tuin, waar minder specifieke bewegingsactiviteiten worden aangeboden. Op dat moment kreeg behandelend fysiotherapeut Ank Boers een ingeving. Plotseling realiseerde zij zich dat haar cliënt tot aan haar beroerte ruim vijftig jaar lang wekelijks had gezwommen. Lag daar nog een kans?

Het vereist dat iedereen achter het plan staat

Anders denken

“Als fysiotherapeut wil ik mensen begeleiden om te leven met de mogelijkheden en tijd die zij hebben. Daarbij moeten we als behandelaren buiten de gebaande paden leren denken. Met de juiste ondersteuning kunnen we cliënten helpen iets extra's te ondernemen. Dat vraagt flexibiliteit van zowel naasten als onszelf, maar het levert zoveel meer op dan wanneer we enkel voor veiligheid gaan.”

Samen met het zorgteam en zoon Dick besprak Ank de (financiële) mogelijkheid mevrouw Boshuis beweging te bieden in een zwembad. Met algehele

bijval werd een passend warmwaterzwembad gezocht en gevonden in Baarn. “Het is een vereiste dat iedereen achter een dergelijk plan staat”, benadrukt Monique Floor, eerst verantwoordelijke verzorgende. “Naast inspanningen van de familie, moet ook het zorgteam flexibel zijn. Het vraagt om aanpassing in het plannen van mevrouws lunch en haar persoonlijke verzorging, zodat zij op tijd naar het zwembad kan vertrekken. Ons team bestaat uit toegewijde zorgmedewerkers die zich willen aanpassen aan de behoeften van mevrouw Boshuis en daarmee aan de wekelijkse zwemroutine. Gelukkig kunnen we dit als team bieden.”

Onvoorwaardelijk en vastberaden

Met dit idee voor ogen, kwam Dick vastberaden in actie. In zwemmen zag hij een kans op verder herstel voor zijn moeder of anders minstens als moment van ontspanning. Dick regelde een zwemprogramma met de bewegingsagoog van het zwembad van Sherpa*. Ook benaderde hij zweminstructrice Hetty, een oude bekende van zijn ouders. Hetty gaf hen ruim 40 jaar wekelijks zwemles. In reactie op Dicks plan bood zij vrijwillig haar professionele hulp aan. Hiermee brak in het leven van mevrouw Boshuis een nieuwe fase aan. ▶

Zoon Dick schafte voor het wekelijkse zwemritueel zelfs een andere auto aan, waar zijn moeder met de rolstoel gemakkelijk in kan.

* Zorginstelling Sherpa ondersteunt mensen met een beperking. Op het terrein van de Sherpalocatie in Baarn bevindt zich een zwembad voor bewoners. Het bad is tijdens 'vrij zwemmen' toegankelijk voor andere bezoekers.

Sherpa in Baarn is het verzamelpunt voor iedereen die mevrouw Boshuis helpt revalideren in het zwembad.

Vooruitgang door samenwerking

Dick kocht op kosten van zijn moeder niet alleen bij Sherpa een zogenaamde 'banenkaart', maar schafte voor het wekelijkse zwemritueel zelfs speciaal een andere auto aan, waar zijn moeder met de rolstoel gemakkelijk in kan. Hij haalt haar op van De Biltse Hof. Eenmaal in het zwembad, gaat Dick altijd mee het water in. Nu eens denkt hij hardop met zijn moeder mee bij haar zwempogingen, dan weer biedt hij haar fysieke ondersteuning. "Vanzelfsprekend doe ik veel voor haar, ze is mijn moeder hè? Soms kijk ik van een afstandje toe en ben ik trots en blij als ik haar, omringd door water, even zie ontspannen."

Zulke momenten helpen hem als zijn moeder weinig enthousiast reageert als haar tijdens de rit naar Baarn wordt gevraagd of ze er zin in heeft. "Mijn moeder zegt dan altijd 'mwahhh' en dat begrijp ik wel. Het is steeds een hele onderneming. Toch blijkt elke keer dat het zwemmen haar weer goed doet. Ze voelt zoveel vrijheid in het water."

Ik ben trots en blij als ik haar, omringd door water, even zie ontspannen

”

Het zorgteam vangt mevrouw Boshuis op wanneer ze met haar natte badpak terugkomt. Een medewerker staat klaar om haar meteen om te kleden. "Dankzij alle samenwerking lukt het deze training op regelmatige basis te doen", weet Dick. "En vergeet Hetty niet. Haar begeleiding en deskundigheid zijn van onschatbare waarde om mijn moeders beweging te verbeteren en haar zelfvertrouwen te vergroten. Mijn moeder heeft in alle voorgaande weken vooruitgang weten te boeken." Voor mevrouw Boshuis geldt dat ze het leven soms weer even ervaart op een manier waarvan ze dacht er enkel nog van te kunnen dromen. Behalve fysieke vooruitgang heeft zij iets herwonnen dat minstens zo belangrijk is: vertrouwen in perspectief. ■

Met instructrice Hetty en onder toezien oog van de bewegingsagoog, oefent mevrouw Boshuis balans en kracht, met en zonder drijfmiddelen.

“

Mijn moeder heeft in alle voorgaande weken vooruitgang weten te boeken

Gouden jaren

COLUMN

Jarieke Kattenberg
woonmedewerker
Boshuysen team 1

'Iedereen at warm tussen de middag'. 'In 1953 deelde ik een stofzuiger met mijn schoonmoeder'. Soms lees ik op de woning voor uit het boek 'Gouden jaren' waarin Annegreet van Bergen de naoorlogse toename van welvaart beschrijft. Veel veranderingen hadden betrekking op het dagelijkse en/of huishoudelijke leven. Mijn bewoners knikken: zij kunnen erover meepraten!

Onlangs vroeg een jonge stagiair of ik verdikkingsmiddel had staan. Mijn voorraad was op. Met een knikje naar het telefoontoestel op het bureau zei ik: "Bel even naar Woning 2." Grote ogen: "Hoe werkt dat?!" Exact die vraag stelden mijn bewoners 80 jaar geleden ook, alleen vanuit een totaal andere situatie. Lang niet iedereen had een eigen toestel en mensen werden nog doorverbonden. De stagiair op haar beurt kent slechts een smartphone met bijbehorend touchscreen. Verschillende werelden, dezelfde verbazing!

Ik zit achter de computer boodschappen te bestellen. Mijn hersenen registreren 'stromend water'. Dan de gedachte: 'mijn collega assisteert elders, hier is iedereen al gewassen'. 'Klik' doen mijn hersenen: 'waarom loopt er al minutenlang water? Ik kijk de gang in. Een riviertje kabbelt me tegemoet. Op mijn tenen waad ik door de plas en open de deur van de doucheruimte. Een klein dametje staat doodgemoedereerd

haar hemd en onderbroek te wassen in de wasbak. Het incontinentiebroekje is verzadigd en drukt de afvoer dicht. Gevolg: een overstromende wasbak. Wanneer ik het broekje van haar overneem, gaat ze vrolijk door met het wassen van haar oksels.

Een klein dametje staat haar hemd en onderbroek te wassen in de wasbak

En ik denk: ja, zó ging dat vroeger! Annegreet van Bergen zal ongetwijfeld schrijven dat pas in de jaren zestig de wasmachine gemeengoed werd. Daarvoor waste je kleding met de hand. Juist 'de tijd van weleer' staat gegrift in het geheugen van mijn bewoners. Persoonlijke herinneringen winnen het van de maatschappelijke vooruitgang. Ik hoop dat deze bewoner in dit korte moment iets van haar éígen gouden jaren beleeft. ■

Reageren? Mail naar communicatie@silverein.nl

Schoonzus
Mien, broer Hans,
zoon Stephan,
Arie Jansen,
dochter Merlinde,
Ria Jansen

Netwerk als basis

Ieder mens wil graag iets betekenen voor een ander

TEKST: JARIEKE KATTENBERG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

“Vraag eens aan een bewoner wat vandaag tot een mooie dag maakte”, oppert Jan van der Hammen, jarenlang werkzaam in de verpleeghuiszorg en regelmatig gastspreker bij Silverein. “Negen van de tien keer noemt diegene het bezoek, als dat er is geweest. Zo belangrijk zijn sociale contacten.” Ergens bij horen én van betekenis zijn. Het zijn pijlers van ieder mensenleven. Wie daarvan overtuigd is, zal zich met hart en ziel inzetten om de oudere, kwetsbare mens te helpen zijn netwerk te behouden.

“Een mevrouw injecteerde altijd insuline bij haar partner met diabetes, schetst Van der Hammen als voorbeeld. “Na de verhuizing van haar man naar een verpleeghuis nam de zorg dat over, terwijl mevrouw het graag zelf had willen blijven doen. Op dit voorbeeld reageerde een verpleegkundige tijdens een training heel raak: “Dan nemen we het niet van iemand over, dan nemen we het iemand af.”

Vanuit zijn praktijkervaring in de zorg, biedt Jan van der Hammen trainingen aan zorgprofessionals, naasten en vrijwilligers om vandaag,

morgen en in de toekomst een steeds hechtere basis te vormen voor bewoners. Training; want het is best even zoeken hoe je als zogenaamde zorgdriehoek rondom een bewoner op een gelijk niveau kunt samenwerken.

Ruimte geven aan betrokkenheid

De participatiesamenleving is jaren geleden al in gang gezet. Jan: “Het is tegenwoordig ondenkbaar dat een ouder zijn kind enkel naar school brengt en weer ophaalt. Nee, een ouder assisteert ook als voorleesvader of luizenmoeder.”

De trainer en adviseur is optimistisch dat participatie ook een plek in de zorg krijgt. Zorginstellingen hebben echter decennialang alle zorg en welzijn van hun bewoners geregeld, dus het kost tijd anders te gaan werken. Bij een intake kun je vragen aan familie: ‘Wat mogen we absoluut niet van u overnemen?’ Dat werkt! Niet als adder onder het gras om de zorg werk uit handen te nemen, maar om het netwerk ruimte te geven betrokken te blijven.” ▶

Team van de Toekomst

In het project Team van de Toekomst zullen zorgprofessionals, naasten en vrijwilligers binnen Silverein gelijkwaardig gaan samenwerken. Een van de locaties waar dit project gaat draaien, is de kleinschalige woonvorm Plaza Mayor op Weltevreden. “Een afgebakende unit met één team en een betrokken cliëntenraad”, licht regiomanager Paul van Veldhuijzen die keuze toe.

“In dit project gaan zorgprofessionals, naasten en vrijwilligers intensief samenwerken”

In het project gaan zorgprofessionals hun huidige werkwijze anders inrichten en zullen naasten meer input leveren en regie voeren, is de bedoeling. Hierbij worden zij begeleid door een projectleider en een coach vanuit Waardigheid en Trots, een organisatie die helpt bij het toekomstbestendig maken van de ouderenzorg. “Het is wijs om met een kleine, concrete stap te beginnen”, is Pauls opvatting. “Familie en zorgmedewerkers kunnen bijvoorbeeld samen een weekprogramma maken.”

Je gaat vanzelf samenwerken wanneer je met zestien bewoners rekening wilt houden en je steeds afwegingen maakt tussen individuele wensen en gezamenlijk belang. Feitelijk vormt elk persoonlijk netwerk rondom een bewoner een eigen Team van de Toekomst. En vormen al die subteams samen één Team van de Toekomst. “Hoe meer naasten, vrijwilligers en andere betrokkenen, zien dat hun inbreng de basis vormt voor een waardevol leven van elke bewoner, hoe groter de betrokkenheid zal, worden is de verwachting.” Onder het motto ‘wat men moet leren, leert men door te doen’ van de Griekse filosoof Aristoteles start het project in mei.

Jan van der Hammen en Paul van Veldhuijzen:
“Een waardevol leven voor iedere bewoner.”

Van betekenis zijn en ergens bij horen, zijn pijlers van ieder mensenleven

Arie is blij met iedereen die langskomt

Ria Jansen bezoekt haar man Arie nagenoeg dagelijks op Plaza Mayor. “Mensen zeggen wel eens ‘is dat geen grote belasting?’ Maar wat is voor mij nou een uurtje, als bezoek voor hem het fijnste moment van de dag is?!”

Arie is altijd een mensen-mens geweest. En al kent hij tegenwoordig niet meer ieders naam, hij is blij met iedereen die langskomt. “Kennissen begroet hij met ‘hé, lang niet gezien’ en familie krijgt een kus”, vertelt Ria. “Daaruit spreekt toch iets van besef wie in welk vakje hoort.” Wanneer op zijn verjaardag in maart het ene familielid na het andere zijn kamer binnenkomt, wordt Arie zichtbaar emotioneel. Hierdoor worden de verjaardagsgangers op hun beurt geroerd. “Zijn emoties komen door de dementie veel minder naar buiten”, weet Ria. “Het raakt mij om dit nu zo bij hem te zien gebeuren.”

Behalve Ria met wie hij al 55 jaar is getrouwd, komen ook zijn zoon en dochter, zijn broer en schoonzus en een aantal kennissen regelmatig langs. “We hebben zijn kamer ingericht met spullen van thuis”, zegt dochter Merlinde. “Aan de muur hangt een grote foto waar we allemaal op staan aan de muur. Bij binnenkomst geeft dat hem tóch meteen een vertrouwd gevoel.”

“Op zijn kamer hangt een grote foto waar we allemaal op staan”

Onlangs verbleef Ria op uitnodiging van vrienden vijf dagen in Spanje. “Zie, ik behoud heus mijn eigen vrijheid. Natuurlijk bel ik hem dan op en ik had ook gezorgd dat hij elke dag bezoek had. Daar is hij dol op. Vaak gaan we dan met hem wandelen. Terug uit Spanje, kwam ik bij hem. Hij was zó blij. Dan weet ik: hij heeft me gemist.”

Arie is altijd een mensen-mens geweest; hij is dol op bezoek.

Regie pakken

Wennen aan gelijkwaardig zorg verlenen geldt net zo goed voor familie. Jan: “Een dochter zag dat de plantjes op moeders balkon dood waren. Ze zocht een zorgmedewerker om te vragen: ‘Mag ik nieuwe plantjes neerzetten?’ Alsof vader of moeder ineens eigendom van het verpleeghuis is geworden. Natuurlijk is het prettig wanneer familie met zorgmedewerkers afstemt, maar in plaats van afwachten en vragen, kan er best assertiever verantwoordelijkheid worden genomen.” Meer regie pakken, is hoe dan ook een tip van Van der Hammen aan mantelzorgers. “Regelmatig krijgt een mantelzorgers aangeboden: ‘Als ik eens iets voor je kan doen...?’ Vraag of je het mag noteren. Als je dan handen tekort komt door het mantelzorgen, is de stap lang niet zo groot als wanneer je uit jezelf hulp moet vragen.”

Nóg een idee: “Stuur verhuisberichten namens degene die naar een verpleeghuis gaat. Zeker bij mensen met dementie werkt de initiatiefknop minder goed. Door de verhuizing kenbaar te maken, betrek je het netwerk in de volle breedte. In overleg met de zorginstelling is het ook een idee een bon voor een gratis kop koffie mee te sturen. Zo heet je alle burens, kennissen en familie hartelijk welkom.”

Jan van der Hammen biedt trainingen aan zorgprofessionals, naasten en vrijwilligers.

Vraag vrijwilligers

Het bestaande netwerk van een bewoner behouden, is één ding. Je kunt het ook proberen uit te breiden! “Organisaties als Home Instead of Senior Service gaan tegen een vergoeding met iemand op pad”, weet Jan. Een zorgorganisatie kan hiervan familie bij binnenkomst een kaartje met nummers geven. Dan kan familie zelf iemand regelen die bij hun naaste past.

Het is erop uit gedraaid dat iemand werd ingehuurd die één meeding met het uitje én nu twee keer per week een activiteit met mevrouw onderneemt.”

Iets betekenen

Samen eten kan een eerste stap zijn in ongedwongen contact tussen zorgmedewerkers en familie. Jan van der Hammen wordt daarbij geregeld als gastspreker gevraagd. “In een informele sfeer ontstaan ideeën over samenwerking die bewoners ten goede komt.” Familie inspireert ook elkáár. Van der Hammen kent voorbeelden van families die een groepsapp zijn gestart. Daarin wordt bijvoorbeeld afgestemd wie er 's avonds een uurtje op kleinschalig wonen aanschuift, zodat de zorgmedewerker bewoners naar bed kan brengen. “Ik heb weleens meegemaakt dat een oudgediende een nieuw familielid verwelkomde en vroeg: ‘wil jij ook iets doen voor de bewoners?’ De zorginstelling hoefde die vraag niet meer te stellen, waarmee eventuele schijn dat het om ondersteuning van de zorg zou gaan, van tafel verdwijnt. Ieder mens wil graag iets betekenen voor een ander. Dat is de clou.”

Vraag aan familie bij een intake: ‘wat mogen we absoluut niet van u overnemen?’

“Een tehuis bood bewoners een uitje. Voorwaarde voor deelname was een persoonlijk begeleider. Het leek erop dat mevrouw Vermeer moest thuisblijven, zij had geen netwerk. Een verpleegkundige belde hierover de curator. De uitnodiging sloeg hij af, maar hij vroeg wel of iemand tegen betaling mee mocht. Mevrouw Vermeer had daarvoor voldoende financiële middelen.

Gerda is toonbeeld van Positieve Gezondheid

TEKST: NATASJA HOGENDOORN | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Gerda geldt voor thuiszorgverpleegkundige Sandra van Vrijberghe als dé belichaming van 'Positieve Gezondheid'. "Binnen de gezondheidszorg is dit een benadering waarbij niet de ziekte, maar een betekenisvol leven centraal staat", verduidelijkt Sandra. De nadruk ligt op veerkracht, eigen regie en aanpassingsvermogen. Gerda: "Ik kook zelf en haal boodschappen, maar doe geen onverstandige dingen."

Met haar 91 jaar is Gerda zeer scherp en actief. Ze doet zoveel mogelijk zelf. Alleen zonder rollator loopt zij onzeker en is ze bang om te vallen. Zij wilde zich niet door die angst laten leiden en volgde daarom een cursus valpreventie. "Daar leer je bewust stappen te

zetten en hoe je rustig op kunt staan." Sandra constateert dat dit mevrouw helpt grip te houden op haar mobiliteit.

Minder afhankelijk

Waar toch een helpende hand nodig is, biedt Zorg thuis ondersteuning. Zorgmedewerkers helpen mevrouw twee keer per week bij het douchen en elke avond komt een zorgmedewerker haar steunkousen uittrekken. Het aantrekken kan Gerda zelf, dus doet zij dat. "Alles duurt wel langer", ervaart Gerda. "Graag zou ik weer schilderen, maar daar heb ik eenvoudigweg geen tijd voor." Sandra is binnen Silverein ambassadeur van 'Positieve Gezondheid'. "We leren mensen weer dingen zelf doen. Bij Gerda konden we veel uitproberen. Mevrouw druppelt nu zelf haar ogen en is 's ochtends

Het mooiste aan Gerda vindt Sandra dat mevrouw zo positief in het leven staat.

niet van ons afhankelijk. Daarnaast bespraken we de medicijndispenser, maar dat sloeg mevrouw bewust af. Zij wil zelf blijven nadenken over de inname van medicijnen."

Positief in het leven

"Met ingang van dit jaar zetten we bij Zorg thuis vaker beeldzorg in", vervolgt Sandra. "Dat kan betekenen dat iemand weer zelf gaat douchen en dat wij bellen om te vragen hoe het ging. Zo houden we contact, zonder daarvoor langs te komen."

Het mooiste aan Gerda vindt Sandra dat mevrouw zo positief in het leven staat. "Ze rijdt nog auto, belt via FaceTime met haar kinderen en bezocht afgelopen jaar zelfs haar zoon in China!" "Die positieve instelling heb ik van huis uit meegekregen, mijn broer en zus hebben dat ook", beaamt Gerda. "Vanuit Positieve Gezondheid kijk ik samen met cliënten waar zij graag hun bed voor uitkomen", vertelt Sandra. "Dat is voor Gerda gelukkig nooit een probleem!" ■

Met behulp van een speciale bril druppelt Gerda nu weer zelf haar ogen.

Vrijwilligers zijn waardevol in het leven van cliënten en soms ontstaat er wel een heel bijzondere band tussen twee mensen.

TEKST: ANNEMIEKE BOSCH | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

IN BEELD

De Rummikub vrijwilliger

Als mevrouw Spelbos Ria na haar vakantie weer ziet, ontgaat niemand de allerhartelijkste begroeting: "Oh joh, wat ben ik blij jou weer te zien zeg, neem maar gauw koffie, je kopje staat al klaar. Deze week keek ik elke dag op de kalender - want ik ben een beetje vergeetachtig - wanneer ik je weer zou zien. Ja, ik kom de tijd wel door hoor, gelukkig zijn mijn ogen nog goed en lees ik heel veel, maar ik heb Ria enorm gemist." Ria bezoekt mevrouw Spelbos al zo'n tien jaar en iedere woensdag zitten ze als heuse stamgasten aan hun favoriete tafeltje te rummikubben. Wie zal winnen is altijd de vraag.

De kookkoning vrijwilliger

Voor Hans is het, mede door zijn afasie, lastig zich te uiten en daarom vertelt zijn vrouw Daniëlle hoe bijzonder vrijwilliger Justus is voor Hans. "Aan Hans kan ik inmiddels wel zien dat hij geniet van de aanwezigheid van Justus. Hij vindt het prettig dat Justus de bewoners komt vergezellen en Justus vervult al viereneenhalf jaar een heel bijzondere rol op de afdeling. Justus is uitgesproken, trouw en maakt op vrolijke wijze graag met iedereen contact. Bovendien kan hij ook nog eens heerlijk koken en daar geniet Hans, samen met de andere bewoners, iedere vrijdagavond uitgebreid van."

De Verwen- vrijwilliger

“Het is altijd een feestje als Anne de kamer binnenkomt”, glimlacht mevrouw Veldhuizen. “Hoe beroerd we ons soms ook voelen, we verzinnen altijd wel iets leuks om met elkaar te lachen. Ze neemt vaak iets lekkers mee, zoals mergpijpjes of heerlijke toetjes met slagroom. Ik herinner me ook nog een heel bijzondere traktatie. Niemand was jarig, maar begin maart deelde Anne ineens olieballen uit aan alle cliënten. Had ze olieballen staan bakken voor ons. Nou, dat is toch bijzonder? Laatst is Anne geopereerd aan haar knie en heb ik haar, net als mevrouw Mol, vreselijk gemist. Gelukkig kan Anne inmiddels weer met de bus naar Molenschot komen.”

“We zorgen dat de drempel van het ontmoetingscentrum zo laag mogelijk is”

Met je talenten en je dementie actief zijn als vrijwilliger

TEKST: JARIEKE KATTENBERG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Koffie zetten en serveren of een lunch voorbereiden op het ontmoetingscentrum (OC) kan Marjo als de beste. Haar grootste talent daarbij is gezelligheid brengen aan de bezoekers. Ze mag dan wel dementie hebben, maar deze skills maken haar tot een graag geziene talentvrijwilliger bij OC Bij de Tijd. Coach Ellen is blij met Marjo's hulp, Marjo's man is blij met de fijne plek voor zijn vrouw en Marjo zelf is blij dat ze iets voor anderen kan betekenen: een domino aan blijdschap.

Niets moet, alles mag. Geen verplichting, altijd een stimulans.

“Voor mensen met beginnende dementie is de drempel hoog om als bezoeker naar het OC te komen”, is de ervaring van Ellen van der Padt. “In hun ogen zijn zij geen onderdeel van de doelgroep. Die barrière willen we graag doorbreken. Daarom bieden we de optie vrijwilligerswerk aan. Ook om al vroeg een band op te bouwen.”

Tallose talenten

De diagnose dementie bepaalt vaak hoe vervolgens naar die persoon wordt gekeken. Maar iemand is zoveel meer dan zijn of haar ziekte. Mensen met dementie hebben tallose talenten die zij kunnen blijven gebruiken. De talenten van een vrijwilliger liggen geregeld in de lijn van diens werkzame leven.

Als voorbeeld geeft Ellen een gepensioneerd man die als fiscalist had gewerkt. “Zijn talent lag bij administratief werk. De beginnende dementie vormde daarbij geen belemmering. In contact met een non-profitorganisatie bleek dat ze daar goed iemand met administratieve vaardigheden konden gebruiken.”

Mensen met dementie hebben talloze talenten

Ellen volgde aan het Amsterdam VUmc de opleiding ‘Ontmoetingscentra 2.0’. Daarmee kan je als OC aanhaken bij het landelijke project DemenTalent. “Binnen Silverein doopten we het project om in ‘talentvrijwilliger’”, zegt Ellen. “Wat minder stigmatiserend.” Het landelijke project stelt dat wanneer 20% van de mensen met een vorm van dementie vrijwilliger wordt, dit de samenleving 50.000 extra vrijwilligers oplevert. Een mooi toekomstperspectief.

Apetrots

Soms vindt iemand een plekje als vrijwilliger op het OC zelf, zoals Marjo. Marjo is trots op haar functie: “Ik help deze instantie”, weet ze. Haar vrijwilligerswerk start voordat de eerste bezoekers arriveren. Ze komt met de fiets, een tracker op zak, ‘voor het geval dat’.

“Wat gaan we doen?”, vraag ze bij binnenkomst. Meestal geldt een vast programma van koffie zetten, inschenken en opruimen. Rond

lunchtijd bereidt ze met andere vrijwilligers het middagmaal. Op de vraag ‘wat is nou úw speciale talent’, luidt direct en spontaan: “Mensen op hun gemak stellen.”

Ellen beaamt voluit: “Marjo kan met iedereen overweg en is heel lief voor anderen. Van de week kwam ze naar mij toe en vroeg ‘hoe gaat het nu met je, je was toch ziek?’. Ik vind het bijzonder dat zij zich dat herinnert. Daaraan lees ik af dat het goed met haar gaat. Ze is een half jaar geleden bij ons gekomen en ik heb sindsdien geen achteruitgang waargenomen.” Marjo knikt instemmend. Dat haar geheugen soms hapert, weet ze best, maar ze heeft heus nog heel wat in haar mars. Ze is dan ook apetrots op haar vrijwilligersfunctie. Ellen: “Ergens weet ze wel dat zij net als de bezoekers van het OC dementie heeft. Toch is er in haar

Nadat een talentvrijwilliger z'n klus erop heeft zitten, schuift diegene vaak nog aan op het ontmoetingscentrum.

beleving een groot verschil tussen de deelnemers en zichzelf als vrijwilliger. Of dat nou zo is of niet; het draagt absoluut bij aan haar positieve zelfbeeld.”

Op maat

Wanneer Marjo's taken zijn afgerond, schuift zij gemakkelijk aan bij de groep bezoekers. Die mix van zowel talentvrijwilliger als deelnemer zijn, zien Ellen en haar collega's Pia, Anneke, Liliane en André vaker. “Soms assisteert iemand eerst een paar uur bij de voedselbank en komt daarna hier naartoe om koffie te drinken of te biljarten. Dus behalve dat we uitzoeken wat bij iemand past, kijken we naar hoe vaak en hoe lang, maar ook of iemand na z'n klus nog zin heeft naar het OC te komen. Hier geldt: niets moet, alles mag. Geen verplichting, altijd een stimulans.” Marjo is intussen al lang naar de keuken vertrokken. Dat is immers waarvoor ze hier is. De organisatie helpen en het de ander naar de zin maken: haar talent! ■

Om privacy redenen is de naam van de talentvrijwilliger gefingeerd en is zij niet in beeld.

We zoeken uit welk vrijwilligerswerk bij iemand past, hoe vaak en hoe lang

V.l.n.r. Wobbe Kijlstra (RCR Soest), Wim Kooiman (voorzitter CCR) (RCR Driebergen), Hans Hillebrand (secretaris CCR) (RCR Driebergen), Jannie Vollmuller (RCR De Bilt), Elise de Vroom (RCR Amersfoort/Baarn).

Dit doet de cliëntenraad

TEKST: REDACTIE SILVER I.S.M. CLIËNTENRADEN | FOTO'S: VICTOR SCHUIJSER

De stem van de cliënt en de verantwoordelijkheid van naasten wordt steeds belangrijker, ervaart de cliëntenraad. “Binnen Silverein beschikken we sinds vorig jaar over een cliëntenraad per locatie, per regio en een centrale cliëntenraad (CCR)”, vertelt Wobbe Kijlstra. “Al deze raden zijn in gesprek met leidinggevenden binnen de organisatie over wat leeft en speelt op de locaties.” Vier leden van verschillende raden vertellen over de concrete inbreng van de cliëntenraad in de praktijk.

Actief communiceren met cliënten, mantelzorgers en directie

In Lage Vuursche waren problemen met de lift. Juist dan zijn de contacten tussen de cliëntenraad en Silverein belangrijk. Door goede communicatie, ervaringen van cliënten en mantelzorgers en een vlot optreden van de directie werd zo snel mogelijk een oplossing gevonden.

De locaties in Baarn zijn een pilot gestart met leef cirkels. Daarbij krijgen bewoners meer veilige bewegingsvrijheid en wordt tegelijkertijd ieders privacy gewaarborgd. Meer open deuren en op een verantwoorde manier meer bewegingsvrijheid bieden, kan alleen in samenspraak met cliënten en hun vertegenwoordigers. De cliëntenraad is daarbij een onmisbaar orgaan.

De cliëntenraad in Baarn en Lage Vuursche is zeer actief. Er zit verschil in het functioneren van cliëntenraden tussen kleinere plaatsen en een grote stad. In Amersfoort blijkt het moeilijker te zijn alle betrokkenen te overtuigen van nut en noodzaak van zo'n raad. De resultaten van de raden uit andere regio's zijn in elk geval een extra motivatie om ook in Amersfoort de cliëntenraad goed vorm te geven.

Elise de Vroom, RCR Amersfoort-Baarn

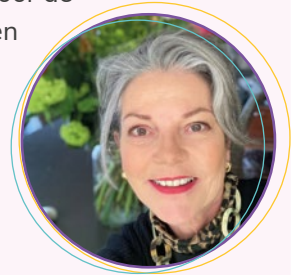

Opfrisbeurt locatie door inzet team en lokale raad

Locatie Rehoboth heeft op verschillende fronten een transformatie ondergaan. Onder leiding van team-leider Jeannet en met de inzet van de cliëntenraad is vorige jaar een start gemaakt met een opfrisbeurt en is besloten om, nu de receptie weg is, een nieuwe teampost in te richten: een centrale plek waar de cliënt een aanspreekpunt vindt en waar vaak zorg-medewerkers zijn.

Het interieur en de gezamenlijke woonkamer van Rehoboth kregen een make-over door nieuwe vloeren en gordijnen en andere kleine verbeteringen. Een fijne kleine woonkamer, waar bewoners zich kunnen terugtrekken. Straks voorzien van een groot tv-scherm, aangeboden door de Vrienden van Rehoboth. Iedereen heeft er plezier van: bewoners, medewerkers, vrijwilligers en iedereen die op bezoek komt.

*Monique Kortbeek,
LCR Rehoboth*

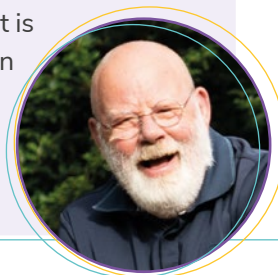

Zorg thuis maakt zich op voor medezeggenschap

Silveren biedt aan 940 cliënten thuiszorg. Met medewerkers Zorg thuis zijn verkennende gesprekken gevoerd om een vorm van medezeggenschap op te zetten voor deze groep cliënten. We organiseren als CCR nu bijeenkomsten met cliënten, samen met de manager Zorg thuis om tot een cliëntenraad te komen. Het is nog niet zover, maar de plannen zijn enthousiast onthaald.

Leden van cliëntenraden en zorgmedewerkers in regio Driebergen bedachten een aantal jaren geleden samen het zogenaamde Naastenoeverleg; een samenwerking om naasten een plek te geven in de zorg. Anno 2024 heeft dit naastenoeverleg een brede opzet gekregen binnen Silverein in het project Team van de Toekomst. Een eerste bijeenkomst is geweest om ideeën uit te wisselen en vorm te geven aan de belangrijke functie die naasten zullen krijgen.

Hans Hillebrand, CCR

Inbreng cliënten bij activiteitenplein

Een actueel voorbeeld van cliëntmedezeggenschap is de verandering van de restaurants naar ontmoetings- en activiteitenpleinen. De CCR heeft positief geadviseerd over het idee van de omvorming. Wel met kanttekening dat er bij elke stap inbreng en betrokkenheid van cliënten en naasten dient te zijn. Want vooral de manier waarop veranderingen worden doorgevoerd, is buitengewoon belangrijk. We hanteren het motto: 'niets over ons, zonder ons'. Gelukkig pakt de organisatie dit op.

De CCR maakte zich ernstig ongerust over de roostering. In regio Soest werd een zwartboek gestart met voorbeelden van missers in de roostering. Dit is met de directie besproken. De fouten waren niet onbekend, maar het zwartboek heeft wel degelijk bijgedragen om op korte termijn tot actie over te gaan. Het aantal 'verstoringen' is nu flink afgenomen.

Wobbe Kijlstra, RCR

De tijd nemen,
een luisterend oor
bieden, de ander
echt zien

Aanwezig zijn, is de kern van de geestelijk verzorger

ELISABETH VAN
WINDT GEESTELIJK
VERZORGER:

*“Het belangrijkste is
dat je voor de ander
een medemens bent.”*

TEKST: LINDA TER STEEG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

“Waar een psycholoog zich richt op het hoofd, gedrag en mogelijke oplossingen, gaat contact met een geestelijk verzorger vaak over het hart, gevoel en bezinning op het leven”. Met deze formulering schetst geestelijk verzorger Elisabeth van Windt hoe je haar functie het beste kunt zien. “Het belangrijkste van mijn vak is dat je voor de ander een medemens bent. Dat doe ik eenvoudigweg door aanwezig te zijn.”

Wie nog nooit een geestelijk verzorger heeft gesproken, kan zich afvragen wat diegene nou eigenlijk doet of voor bewoners kan betekenen. “Dat is best lastig te omschrijven”, vindt Elisabeth. “Het contact dat ik met mensen heb, gaat vaak over essentiële dingen die niet altijd heel concreet of makkelijk te grijpen zijn.” Toch zijn er binnen Silverein wel acht

geestelijk verzorgers. Juist daarom neemt Elisabeth ons mee door haar werkdag, om een kijkje achter de schermen te geven, waardoor we een helderder beeld krijgen van deze functie.

Rondgang langs bewoners

Wanneer Elisabeth op een van de locaties van Silverein binnenkomt,

schuift zij aan bij bewoners in de huiskamer voor een praatje. “Zorgmedewerkers doen dat tussen de bedrijven door natuurlijk ook, maar ik kan rustig de tijd nemen om een luisterend oor te bieden en de ander echt te zien. Elke keer weer merk ik hoe belangrijk dit voor een bewoner is.” Bij bewoners die niet in de huiskamers komen, klopt Elisabeth op

Elisabeth maakt contact door eenvoudigweg aanwezig te zijn.

de deur van hun privévertrek. Ze vraagt hoe het met diegene gaat en merkt vanzelf of er behoefte is aan een gesprek. “De inhoud van de gesprekken is heel divers: de ene keer vertelt iemand over het bezoek van een familielid of een fijn uitje. Het kan ook zijn dat er persoonlijker dingen op tafel komen, waarbij ik aan subtiele signalen aflees hoe groot de behoefte is om het verhaal te delen.”

Betrokken op leven en eindigheid

Betrokkenheid is een van de belangrijkste aspecten van het werk als geestelijk verzorger. Verhalen kunnen ingrijpend zijn, om nooit te vergeten. “Ik zal me altijd de meneer herinneren die ontzettend bang was voor de dood. Regelmatig heb ik daarover met hem gesproken. Gaandeweg begon meneer zijn angst wat los te laten. Zijn laatste dagen kon hij zelfs vol vertrouwen zijn.”

Alledaagse dingen, maar ook sterven of de dagen daaraan vooraf; iemands laatste levensfase, zijn onderwerpen waarover bewoners met een geestelijk verzorger kunnen praten. “Dat zijn geen onderwerpen om uit de weg te gaan”, stelt Elisabeth. “Er is tenslotte geen mens die er niet over nadenkt.”

Een gesprek kan ook gaan over het leven dat iemand heeft geleefd. “Een mevrouw die ik meermaals heb gesproken, zit als ik binnenkom altijd met een grote glimlach op haar gezicht. Toch heeft zij een heel pittig leven gehad. Haar helpt het om steeds opnieuw haar verhaal te kunnen vertellen. Ze veert daarvan op. Het is iemand die ik bewonder om haar levenskracht.”

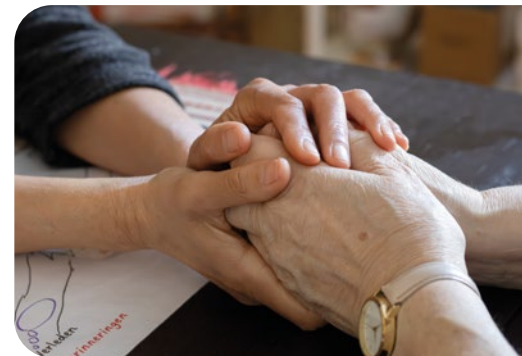
Professionele begeleiding in het kleine

Op de website van Geestelijke Verzorging Nederland staat: ‘Geestelijk verzorgers bieden professionele begeleiding, hulpverlening en advisering bij zingeving en levensbeschouwing.’ “We hebben inderdaad veel kennis in onze rugzak”, onderschrijft Elisabeth. “Tegelijkertijd heb ik door de gesprekken met de bewoners geleerd dat er maar weinig nodig is om van betekenis te zijn. Iets kleins is al heel waardevol. Zelfs als de tijd beperkt is, kun je aanwezig zijn met hart en ziel. Een bewoner voelt en waardeert dat.”

Samenwerken met andere disciplines

Naast de individuele gesprekken organiseert een geestelijk verzorger ook andere activiteiten.

Elisabeth houdt bijvoorbeeld groepsgesprekken over thema's als de seizoenen of de liefde. Ook rouw en verlies zijn onderwerpen die aan de orde komen. En tijdens de maandelijkse huiskamervieringen komen mensen samen voor wie het geloof belangrijk is. “Het zijn laagdrempelige bijeenkomsten, waarbij aandacht is voor rituelen, zoals het aansteken van een lichtje. De inhoud van de bijeenkomsten is vooral bemoedigend, troostend en versterkend bedoeld. De traditionele liturgie dient daarbij als raamwerk.”

Samenwerken met andere disciplines is voor Elisabeth van grote waarde: “Collega's in de zorg zijn nauw bij de bewoners betrokken. Juist zij vangen signalen op die tot een verzoek kunnen leiden bij een bewoner langs te gaan. Ook werken we heel praktisch samen met andere disciplines, bijvoorbeeld rondom het organiseren van de kerstmarkt.” Welke rol ook voor je is weggelegd binnen de organisatie, Elisabeth concludeert dat één uitspraak uit haar opleiding voor iedere medewerker geldt: “Wie je bent, is vaak belangrijker dan wat je doet. Dat kun je meenemen in de manier waarop je je werk uitvoert.” ■

Prijswinnaars gefeliciteerd!

In de vorige editie van Silver werd de puzzel opgelost met de woorden 'mantelzorger dankjewel'. Ook deze keer werden we verrast door honderden inzendingen met het juiste antwoord. We bedanken u allen enorm voor uw enthousiasme! Van harte feliciteren we de winnaars van deze puzzel: mevrouw Horstink-Groeneveld, zuster Bernadette Dorrestein en mevrouw Van Os-Huisman met hun VVV-bon.

Eind vorig jaar heeft een lezersonderzoek plaatsgevonden dat is verspreid onder alle lezers van Silver. De lezers bleken niet alleen, primair, de cliënten van Silverein en hun naasten, maar tevens vrijwilligers, medewerkers en stakeholders. Uit alle digitale én schriftelijke inzendingen zijn twee prijswinnaars getrokken; Gerda Hovenier en Simone Pasker, bedanken we voor hun medewerking; van harte gefeliciteerd met deze bon voor een high tea. ■

Gerda Hovenier en Simone Pasker, harte gefeliciteerd met deze bon voor een high tea.

Pilot 'leefcirkels' voor een deel van Beukenstein

De voorbereidingen voor de pilot 'leefcirkels' die op een bepaald gedeelte van locatie Beukenstein worden toegepast, zijn in volle gang. Leefcirkels heten voluit 'cirkels van veiligheid'; per bewoner wordt geïnventariseerd wat de grootst mogelijke, veilige bewegingsruimte is. Voor de ene bewoner kan dat de eigen afdeling zijn, voor een andere bewoner kan dat gebied zich uitstrekken naar een aangrenzende woning, terwijl voor weer een andere bewoner hier ook een besloten binnenruimte bij hoort. Tenslotte kan de leefcirkel voor weer een andere bewoner de ruimte om het gebouw zijn of nog verder in de wijk. "Inmiddels hebben drie bijeenkomsten plaatsgevonden", vertelt Marja Staal, beleidsadviseur. "De presentatie aan (zorg)medewerkers over de uitleg van leefcirkels is goed ontvangen."

"Op 29 februari werd een familieavond georganiseerd en met dertien eerste contactpersonen (het totaal aantal cliënten in de pilot bedraagt 21) zijn we constructief in gesprek gegaan over de inrichting van leefcirkels. Op 11 maart heeft een eerste training plaatsgevonden voor de verzorgenden van de pilot-afdelingen. We hopen na het aanbrenge van de nodige techniek te starten met deze pilot. Hierbij beginnen we met de eerste leefcirkel (het eigen appartement), vervolgens de tweede leefcirkel (naastgelegen woning) en na de zomer breiden we de leefcirkel verder uit naar de Oranjerie en besloten binnenruimte." ■

Beleeftuin in beweging

De gezamenlijke beleeftuin van de locaties Noorderhof en Krabbelaan krijgt steeds meer vorm. De beleeftuin is een belangrijke plek voor de bewoners; het stimuleert mensen met een vorm van dementie naar buiten te gaan en te beleven.

Dit wordt versterkt door enkele herkenbare elementen in de beleeftuin, zoals de brievenbus en bepaalde planten en bloemen van vroeger. De plaatsing van de brievenbus was een ware verrassing voor de bewoners en riep inderdaad bij velen herkenning op in deze fijne buitenomgeving. Deze speciale brievenbus heeft geen officiële functie meer, desondanks nodigt het de cliënten uit in beweging te komen door een kaart of brief 'op de bus te doen'.

Even verderop in de beleeftuin vindt eveneens beweging plaats, in een iets intensievere vorm dankzij de fietsbank. Van dit waardevolle initiatief van Cobie Pijpers (zus van meneer Burgman) wordt goed gebruik gemaakt. Met de fietsbank kunnen cliënten bewegend genieten van de beleeftuin, zonder het risico de weg kwijt te raken. Tot slot zijn er inmiddels ook schaduwdoeken en een bewegwijzeringsbord geplaatst, zo blijft iedereen in beweging. ■

Met de fietsbank kunnen cliënten bewegend genieten van de beleeftuin, zonder het risico de weg kwijt te raken.

Illi-tv zorgt voor thuisgevoel

De stichting Vrienden van de Bilt huysen heeft cliënten op locatie De Biltse Hof Illi-tv's geschenken. De Illi-tv is een tv-kastje waarop een dagprogramma kan worden afgespeeld, (oudere) foto's en filmpjes kunnen worden bekeken, spelletjes op kunnen worden gespeeld en zelfs virtuele rondleidingen langs bijvoorbeeld musea kunnen worden gevolgd.

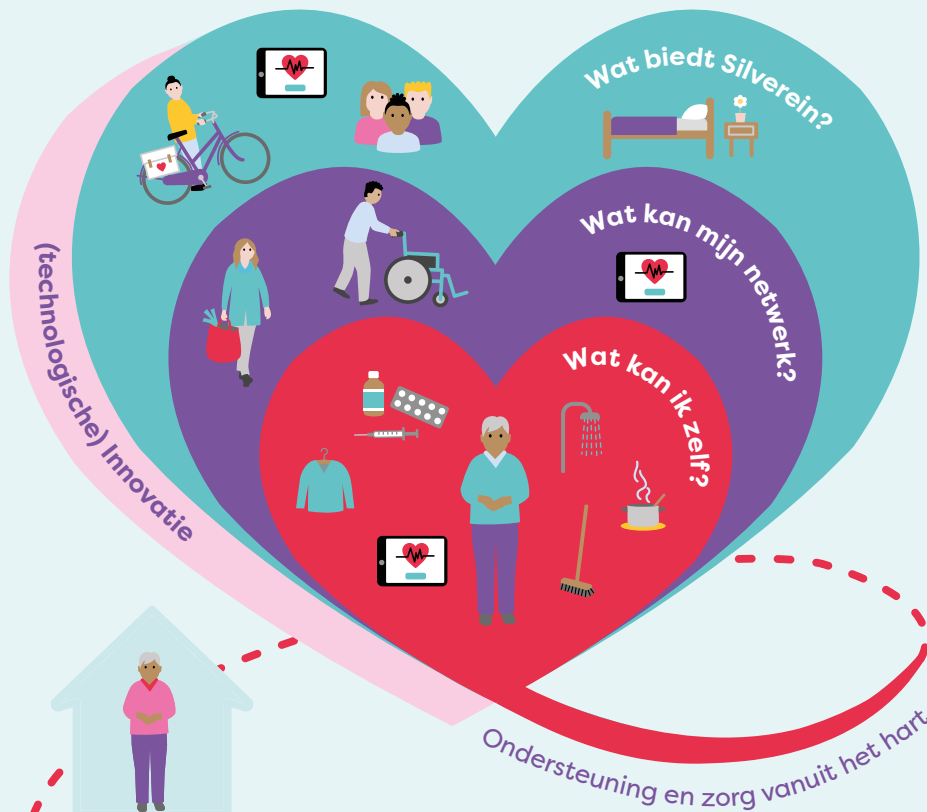
“De ervaringen zijn zeer positief”, ervaart Monique van Mansum, activiteitenbegeleidster: “De Illi-tv zorgt voor een vertrouwde sfeer en geeft een groeps- en thuisgevoel. Ben Drost, voorzitter van de stichting Vrienden van de Bilt huysen vult aan: “We investeren al sinds 1996 in initiatieven, die buiten de bestaande budgetten en gelden vallen en het leven van cliënten bij Silverein leuker en makkelijker maken. De Illi-tv sluit hier goed bij aan.” ■

Silverein

Uw levensverhaal is de rode draad voor onze ondersteuning en zorg

Hoe ziet uw leven eruit, nu en in de toekomst? Bij Silverein denken we met u mee. Wij bieden u, samen met uw naasten en vrijwilligers, ondersteuning en zorg in alle fases van het ouder worden.

Missie

Silverein draagt bij aan een waardevol leven van ouderen met een hulpvraag, door persoonlijke ondersteuning en zorg te bieden.

Visie

Vanuit het hart en samen bieden we waardevolle persoonlijke ondersteuning en zorg in een doorlopende ontwikkeling.

Kernwaarden

Iedereen bij Silverein herkent zich in de kernwaarden:

- persoonlijk
- samen
- ontwikkelingsgericht
- vanuit het hart

Silverein thuis

We helpen u om zo lang mogelijk thuis te blijven wonen. Dit doen we in samenwerking met u, uw naasten en waar mogelijk met vrijwilligers. Aanvullend zorgt Silverein voor ondersteuning en zorg.

Silverein tijdelijk

Wanneer het thuis even niet meer lukt, kijken wij samen met u en uw naasten hoe u met tijdelijke ondersteuning en zorg weer terug naar huis kunt. Vrijwilligers kunnen hierbij helpen.

Silverein wonen

Als het thuis niet meer gaat, kunt u komen wonen bij Silverein. Samen met u, uw naasten en vrijwilligers bespreken we de ondersteuning en zorg die daarbij nodig is. We werken met elkaar samen om dit vorm te geven.

www.silverein.nl